

gaarden en weer op den ezel, terugkeerden naar 't huizeke van Nazareth, waar Sint-Jozef zijn timmergereedschap weervond en Ons-lieve-Vrouw te spinnen zat en kinderkleertjes aaneendriegde en liedjes zong met Jezuske op den schoot.

Hier gerocht de knaap al meer in zijn element, want 't schoonste kwam nog achter. Hij vertelde er op los, afwisselend in den eersten of in den derden persoon, mengde dooreen den verleden en den tegenwoordigen tijd, zoodat de toehoorders achterna in twijfel gerochten of 't met hem zelf niet gebeurd was. En nu werd het iets naar hunne gading — van kerstnacht en van 't Christuskind dat buiten zijn wete wonderdingen uitwerkt, was al heel iets bijzonders, maar nu waren het gebeurtenissen en feiten uit hunne wereld, jongensgevaarten van huns gelijke, — een knaap met aard en manieren gelijk een van hun weerga, maar alles opgeluisterd en in den glans van het wonderbare en het goddelijke. Denk eens: een jongen van 't dorp die met makkers op straat speelt, maar met de zakken vol mirakelen zit, de almacht in handen heeft, iedere wensch, ieder woord volbracht ziet, meer uitrichten kan dan een rijke heer met schatten geld! Hunne aandacht was gespannen, geen die roerde of vertord, — jongens en meisjes luisterden reikhalzend naar den wonderknaap toe, hingen aan zijne lippen, haalden hem de woorden uit den mond, en elke uitdrukking die zij van zijn gelaat met de oogen afkeken, weerkaatste dezelfde uitdrukking op hun eigen aangezicht.

....De kleine Jezus speelde elken dag voor de deur in 't zand onder de palmboomen of bij den waterput der bron, met kozeke Sint-Janneke en de andere kleuters uit 't gebuurte. Hij was toen vijf jaar oud en droeg al een broek, en ne keer, op een Zondag, hadden ze mokjes gemaakt langs de beek, er water in geschept en klei gekneed. Van die klei vormde Jezus twaalf vogeltjes en plaatste ze op ééne rij. Toen kwam daar een jood die het kind bezig zag en ging het zeggen aan Jozef den timmerman: dat zijn zoontje den Zondag ontheiligde met werken in de klei. Jozef kwam zien, bestreed den knaap en vroeg hem waarom hij dit deed. Maar Jezus klapte in de handen en riep tot de vogels: „Vliegt weg!” en ineens waren het levende musschen geworden en vlogen tjierpend de lucht in. De jood stond er verpaft op te zien en ging het naar 't dorp vertellen. 't Zoontje van Annas — een rijkemanskind — stond daar ook bij en wroette met een wilgentak de mokjes open zoodat het water er uitliep, maar Jezus zag het en schoot in geweldige gramschap: „Leelijkaard, loeder, wat komt ge hier ons dingen vermooschen!” riep hij. „Verdroog waar ge staat, gelijk uw afgekraakte wilgentak!” En op den stond viel de jongen omver en lag verdroogd. Daarop ging Jezus naar huis en de makkers liepen het ongeluk vertellen. En toen kwamen Annas en zijne vrouw, raaptten den dooden jongen op en droegen hem weenend bij Jozef binnen, deden er hun